



LA CAMPANA DE GRACIA

Sr. Director de la «Campana.»

Cel 19 de Juny de 1871.

Molt senyor meu: li escrich la present, inspirat pel disgust ab que no he pogut menos de veurer las grans festas y ximplerías ab que aqui sota han celebrat lo que Pio IX hagi arribat als 25 anys de ser papa. ¡Cristol! Es á dir que perque ha tingut la fortuna, que no es poca, d' arribar á n' aquesta edat, á copia de menjar bé y no treballar gayre, are quan vinga pera qui será mes que jo, que en lo mon vaig patir de mil maneres sent perseguit, atropellat y per acabar crucificat cap per vall! ¡Vaja! No me 'n puch avenir. Cregui Sr. Director que avants de obrirli la porta quan se mori, primer amagaré las claus en un recó perque no pugui entrar, y encara que 'l pare 's cremi, 'l fill s' enfadi y l' esperit sant s' acalori, encara que vingan contra mi sant Pau ab l' espasa, sant Furriol ab la bota y sant Joseph ab la serra, y encara que sant Roch m' abordi 'l gos, sant Antoni 'l porch y sant Joan lo bé, jo ab lo meu gall soch capás de ferlos fugir á tots plegats..si senyor, encara que vinguessin las onze mil verges, que ja fan un xich de número, y que aqui per *inter nos* li diré que hi ha uns filets.... La llástima es que un hom ja siga calvo... De tots modos sempre tindrè en lo meu bando una infinitat de sants y santets que se m' han ofert en tot y per tot, y á mes un progressista carrincló, que ab los pochos dias qu' es aquí s' ha fet gran amich de sant Llorens (lo de la Tapineria) no sé si perque á tots dos 'ls ne falta un tros; dit progressista ne farà seguir á molts mes que per aquí dalt hi ha del seu partit, y no estranyi que n' hi hagi molts, puig tots los que 's moran aquí baix los tenim aquí dalt desseguida. Ja haurá sentit á dir que aquet es lo pais dels benaventurats. Es á dir que conto ab recursos per mouer una guerra civil, y fins, perque concgui si tinch lo genit fort, sápig que he con-

certat una cantitat de barrils de petróli per fer aquí en lo cel una segona edició de la Comuna de Paris.

De tots modos no crech que Nostre Senyor fassi la plagasitat de posá á n' en Pio en lloch meu, perque la veritat, fora provocarme. Y després al últim: ¿que ha fet aquest home? Procurar engreixarse y fer anys ¿Y perque ha lograt la seva ja m' ha de passar la ma per la cara? Al cap y al últim ¿que 'n té que dir Deu de mí? ¿Quinas faltas he comés jo per quedar menos que aquest home, fora alló que vaig fer de negarlo tres vegadas mentres estava lligat al pilar? Allavoras va tenir rahó de cremarse perque ben considerat aixó de negarlo era tractario de alioli.. ¡Sort que 'l gall meu me 'n va fer adonar! ¿Y que te d' estrany que jo pequés si allavors era un home com los altres? Si hagués estat infalible com aquell ja haguera estat diferent lo assumpto.

Per últim, senyor Director, li diré qu' estich decidit á no deixarme trepitjar los meus drets y que si aixó passa endevant, estich determinat á armar al cataclisme en lo cel que crech que 'l soroll arribará per aquí sota, y encara gracias si no 'ls cau per sobre algun trasto dels que de segú 'ns tirarem pel cap.

Sens mes y oferintli escriurer per darli compte dels aconteixements que 's preparan, s' ofereix S.S.S.

SANT PERE.

BATALLADAS.

En la Catedral, per la festa en obsequi del Rey-papa, si be hi habia molta gent, ab una mica de treball encara era posible entrarhi.

En la plassa de toros, era impossible que hi capigués ni una sola persona mes de las que hi assistian.

Se calcula que hi habia mes 12,000 personas.

Are be: 12,000 personas no hi eran de tros en la catedral y la funció era de franch. En la plassa de toros era pagant y moltissims espectadors tingueren que pagar molt cara la en-

trada, y molts altres se quedaren sense trobarne. Donchs preguntem:

„De qui es mes partidaria la generalitat dela gent, del Rey-papa ó dels toros?....

Jo amichs lectors, ni de l' un ni dels altres.

En Cristino Martos preguntaba lo altre dia en las Corts als diputats federales si farian una evolució com la que 'ls cimbris varen fer l' any 68. Ja diu be 'l refrá:

Piensa el ladron

que todos son de su condicion.

Si ell va ser bo per olvidar en un minut sos compromisos y per fer abdicació vergonyosa de sas ideas, tot per arregar una cartera, sápig que en las filas republicanas encara hi ha un xich de decoro y un bon tros de pudor polítich.

Siga don Cristino Martos tant baliga-balaga com lo seu company don Nicolau, que 'ls federales procurarem ser tant consecuentes y leals com l' Orense, en Pi Margall, en Castellar y otras glorias del nostre partit.

Hi ha preguntas que sols mereixen lo despreci.

Si 't preguntessim lector si estás disposat á vendre lo que mes estimas en aquet mon, ¿que dirias?

Dirias, y tindrias rahó, que es una villania suposar sisquera que tu sigas capás de cometre una acció tant infamant.

¡Y hi ha qui s' atreueix á preguntar si 'ls republicans farem una evolució Amadeista!...

¡May... May... May!..

Nosaltres diem com Jesucrist:

Qui non est mecum contra me est.

Aquell que no estiga al nostre costat, aquell que no estiga ab nosaltres, aquell que no vulga lo mateix que naltres volem, aquell es lo nostre enemich.

Som tossuts com los aragonesos, testaruts com los valencians, decidits com los andalusos y clars y categorichs com tot bon fill de Catalunya.

Volem la REPÚBLICA DEMOCRATICA FEDERAL, sense tocar ni una lletra... ¿ho senten senyors progressistas...? ni una lletra de la nostra bandera.

Que un pescador agafi la canya, se 'n vagi á pescar y arreplegui llus ho trobo be y adequat, tant adequat y tant be com que 'ls unionistas sense la canya y sense anar á mar pesquin progressistas tants com ne volen.

Pero que 'ls del progrés sigan tant *mansos* que 's pensin pescar federals tant facilment... ¡aixó sí que 'm deixa plantat! ¡Ay senyor! ¡Quants ne va deixá 'l rey Herodes!

Callin homens, qu' encara rich. Afigúrintse que 'l dilluns don Bernat va voler anar á fer l' home á la plassa de Toros, porque á n' ell li agrada *mucho el jaleo*, y 'l varen xiular. ¡Quina gracia 'm va fer. ¡Pobre don Bernat!

—¿Que vol vostè?

—República democrática federal.

—Be, pero suposem que aixó s' ho emportés Montpensier y 'ls progressistas demanesim que vostés se possessin al nostre costat per donar una tunda als unionistas. ¿Quinas condicions imposaria? ¿Que voldria? ¿Que demanaria?

—República democrática federal.

—Be, d' aixó ja 'n parlarem. Y si puja en Ruiz Zorrilla y fa reformas tals com la de separar la iglesia del Estat, establí 'l jurat, reformá 'l codich penal, abolir las quintas... ¿que voldria allavoras? ¿Que demanaria?

—¿Jo...? República democrática federal.

—Vagi al burdell, d' aquets federalots no s' en pot treurer may l' aigua clara.

—Y de vostés sempre s' en treu l' aigua espessa.

Diu en Cristino Martos que l' home tant quant mes transigeix mes digne 's fá del apreci de tothom.

Home, donchs no s' aturi ab Amadeo. Transigeixi are ab Montpensier y demá ab don Carlos y aixís, vagi transigint fins que arribi á ser cucurulla, que tant com mes transigeixi mes digne 's fará del apreci de tothom.

Vegi lo que son las cosas: jo vull que tothom m' insulti y 'm desprechi. Republicá federal soch y Republicá federal moriré. ¡Per Deu lector, no 'm escupis á la cara...!

—¿Ja han llegit 'l discurs d' en Castelar?

—¡Pobre govern, com l' ha deixat! L' ha posat com un drap moll.

—¡Fort! Senyal que ho mereixia.

En Martos li deya á n' en Castelar: ¿vol una República com la de Suïssa? Espanya no té las mateixas condicions que Suïssa.

—¿Y qui li ha dit aixó al senyor Martos? Lo que no té Suïssa estants pastelers com Espanya. Per lo demés, ¿no té Espanya condicions per la federació republicana y democrática? La seva historia, lo seu amor á la llibertat 'ns diu que sí. L' esprit federal va acabá ab los moros, l' esprit federal va destruir las hostes de Napoleon primer.... Pero 'l dia que 's destruis la actual unitat nacional, tant ficticia com inícu, Madrid deixaria de ser *Jauja* y tal vegada lo mateix don Cristino Martos ne gemegaria un bon xich. La federació convé á tothom menos á las sangoneras del Estat.

Lo mateix diputat li deya á n' en Castelar: ¿Vol una república com la del 48 ó com la Comuna de París? En tal cas recordis de que la primera va bombardejar á Roma y de que la sogona ha incendiat París.

Ja ho sent senyor Castelar: recordissen be, en Martos li diu. Y si no se 'n recorda menji cuas de pansa.

La monarquia de 'n Martos ja no es com la República del any 48 que va bombardejar á Roma. La monarquia d' en Martos no mes ha bombardejat á Gracia, Valencia, La Bisbal, Cadis, Malaga, Zaragossa, Jerez, Barcelona, etc. Sí, senyor Castelar, are haurem de dir que la monarquia democrática es la Pau y que la República es en Pere.

Lo nostre correligionari Castelar va comensar son discurs dedicant un recort als héroes de la llibertat que moriren lo dia 22 de Juny en lo quartel de sant Gil, combatent contra los generals O'Donell, Serrano y altres.

Los pgressistas ni menos s' han recordat dels que varen morir per encumbrarlos á n' ells. Ja tenen rahó:

—¡Vesten, vesten Anton,
que 'l que 's queda ja 's compon!...

En Castelar observaba que 'l dia 22 de Juny del any 1866, en Serrano y 'ls seus eran los llops, y en Becerra, Martos, Sagasta y altres felissos, eran las ovelas; y esclamaba l' orador eminent: ¡avuy estant junts los llops y las ovelas!

Esperis, Castelar, que de mes crespas ne veurem encara:

*Cosas veredes del Cid
que farán faltar las piedras.*

La Tertulia pgressista de Madrid, com si diguessem lo quart poder del Estat, ha celebrat las sevas reuníonetas per tractar de si 'l rey habia de resoldrer la crisis en tal ó qual sentit.

Ara ja no li ha córts, ni exércit, ni marina, ni res que valgui gran cosa: la sórt del país depent pura y esclussivament de la Tertulia pgressista.

Una carta que he llegit, diu que 'n Lagunero va fer un discurs tant fort.

Va dir, segons la carta, que la crisis ha de ser favorable á la llibertat y que 'l partit pgressista ha de oposarse á que pugín los conservadors.... ¡en tots los terrenos!

En tots terrenos, ¿eh?

Quan jo dich que aquets federals son uns perturbadors del órdre...

Los pgressistas ja es diferent. Aquets may parlan de fer tiros... sino quan veuen lo diluvi en perspectiva.

Are volen anar endevant y fora los senyors del pgrés. Diuen que ja ha arribat l' hora de progressar y de rompres la conciliació.

Podréu tenir intenció de progressar y de anar tant endevant com vulgheu, pero 'm sembla que... *tardis piulastis*, per que... quan fou mort lo combregaren...

—¿Qué m' explica á n' á mí en Martos! Ja ho sab ell la república que volem. Ja ho sab que no volem bombas, ni petroli, ni generals de quatre dias, ni eminencias improvisadas, ni poetas directores de l'estadística, ni *topos* desempenyant cárrechs públichs, ni galifardeus manejant las cireras, etc., etc.

Ja ho saben en Martos y 'ls que 'ns fan la guerra lo que volem: saben que volem lo qu' ells no volen, que defensem lo qu' ells combaten....

En lo Congrós hi tingué lloch l' altre dia lo següent incident:

Lo senyor Martos, y va de Martos, sostenia que 'l rey era opular y que habia de tenir l' apoyo del poble, y aixó va promouer *murmullos*. L' Olózaga, fent un punt dels seus, li va dir al orador:

—Dech advertir al senyor ministre que no es possible parlar de lo que S. S. está parlant. L' altre, mitj sulfurat, li va contestar:

—Jo 'm creya poder assegurar que 'l rey es popular, pero ja que S. S. 'm diu que nó, ho deixaré correr.

—¿Ho veuen? Es lo que jo 'ls estich dient tots los dias. ¡Ni ells ab ells s' entenen!

—¡Alerta! ¡Alerta! ¡Alerta!...

Se parla molt de conspiracions reaccionarias y restauradoras. ¡Alerta, federals!...

La ineptitut y la mala fe dels pgressistas ens ha portat á una situació que ja comensa á ser desesperada.

—¿Deixarem que 'ls reaccionaris s' apoderin de la situació? ¿Deixarem que de la Revolució de Setembre no 'n quedi mes que 'l recort?

Federals: vigileu, estigheu, com se sol dir,

armas al hombro. ¿Qui sab si als progressistas los toca acabar ab lo poch que 'ns queda del moviment de Setembre y als republicans federals 'ns toca salvar la Revolució?

—¡Alerta! ¡Alerta! ¡Alerta!...

—¿Podriam saber per quina rahó la goleta de guerra *Ligera* que formaba part de la Escuadra del nostre port, ha sigut despatxada sense més ni més per anar á Fernando Pó?

—¿Qué volen que 'ls diga? Aixó, per mi, porta qua.

Diuen que si ténen tants barcos y tants soldats disposats á ferlshi esqueneta.

Si ho sabem fer, los barcos serán de paper y 'ls soldats ho serán de cartró, de fusta y tot lo més de plom.

A n' en Contreras li varen dir que digués á n' en Pi y Margall si volia ser ministre d' Hacienda, á n' en Figueras si ho volia ser de Foment y á n' en Castelar si ho volia ser d' Estat.

—¡Uix! ¡Uix! Tres republicans ministros d' una monarquía! ¡Uix!

—Per supost qu' ells se 'n debian riurer d' aquestas ofertas.

—No senyor, no se 'n varen riurer: las varen despreciar.

—¿Tres carteras per los federals! ¿Com si 'ls federals haguessem d' anar á estudi!

Per resoldrer la crisis demanan lo concurs, l' apoyo, la benevolencia dels federals.

—¿Saben que vol dir aixó? Que als progressistas las camas ja 'ls hi fan figa.

—Tant bonas podriam ser las proposicions de vostés... que al últim potser *transigiriam*.

—Be ¿qué voldriam?

—Poca cosa.

—Demanin.

—Primerament, anulació de tot lo que s' ha fet desde la revolució de Setembre fins are. Després deixar en llibertat complerta y omnimoda á las provincias porque 's governin del modo que creguin millor. A mes, constituir un govern central en lo qual no hi entri cap moderat, cap absolutista, cap unionista, cap pgressista, cap cimbrío, ni cap republica unitari. Volem després que aquet govern convoqui corts Constituyents, en tant que las provincias per sa part han convocat també las sevas particulars, que fassin una declaració de principis y se cuidin de tot alló de que no's poden cuidar las provincias y á mes nombrin un govern central legal.

—Bé, pero aixó es la revolució federal.

—Ah, si senyor: si no es aixís no transigim.

—D' aquet modo foram nosaltres los que transigiriam.

—Y té, totes hu. Sí vostés se feyan federals avansariam y si nosaltres ens feyan monarquichs retrocediriam.

La situació está tant perduda que fins en Ruiz Zorrilla s' ha convertit en una especie d' home necessari.

Tots los dias los diaris estant publicant telégramas anunciant la próxima arribada á Madrid del home dels punts negres.

Que si 'n Ruiz Zorrilla vé, que si no vé, que si s' entorna, que si l' han enviat á buscar, que si ha enviat un telégrama, que si ha suspés lo viatge... ¡Aneusen al burdell ab lo vostre Ruiz Zorrilla!

Lo *diari d' en Brusi* las enfile contra 'ls pgressistas qu' es un gust.

L' altre dia vá publicar un article en que 'ls hi deya tot lo que hi ha per dir. Parlaba de propietaris que avans no tenian mes propietat que sos deutes; de gent qu' are va en cotxe y que avans en prous feynas podia caminar per falta de sabatas; de grans orgias celebradas en

lo café de Fornos anatematizat en lo mar y visitat en terra, etc. etc.

Tot aixó m'agrada molt, senyors del *Diari de Barcelona*; pero després no trinin contra 'ls federals perque ataquem rudament al govern, perque, perfort que hofem, de segur que vostés 'ns deixarán á la mitat del camí.

La crisis ministerial ens ha de tenir sense cap classe de cuidado.

Puji 'n Pau ó puji 'n Pere per nosaltres tot es hú.

Es natural que si puja un govern que 's tituli radical tindrem menos motius de discontent que no pas si 'n puja un de moderat... Pero de tots modos, puji qui puji, ja veuran com la sort d' Espanya no cambia ab un sensill cambi d' homens.

Podrá haberhi un xiquet de tolerancia que durará fins quan lo govern caiga ó li dongui gust; pero la llibertat no 's consolidará, no estarà ja may assegurada ni garantida.

Si volem que la sort del nostre pais cambi hem de picar mes fondo: hem d' esperar un cambi, no de personas sino d' institucions.

Ens diuhen de Madrit que si pujés un govern radical tindriam:

Cambis de gobernadors entre 'ls quals hi figuraria la reposició d' en Corcuera y la separació de don Bernat.

La reposició dels diputats y ajuntaments suspesos y la proximitat de las eleccions municipals.

La abolició de las quintas.
La separació de la iglesia y del Estat.
L' establiment del Jurat.
La Reforma del Códich Penal.

Tot aixó no fora mes que desfer las ilegalitats comesas anteriorment y cumplir las promesas que 's varen fer al pais al estallar la insurrecció; per lo tant res tindria que agrahir lo pais als progressistas si 's realisaban tals promesas.

No obstant, eixas reformas tant sensillas... no tingan por: no 's realisarán. Los progressistas may han sigut capassos de fer una cosa ben feta, ni de cumplir una paraula empenyada.

Tants mals de caps com passen en Madrit per formar ministeri y jo solsament de notabilitats barceloninas 'ls ne vull formar un, que si arribés á pujar, crech que aniriam d' alló mes bé. Vegin:

Presidencia sense cartera: Mirambell.
Gobernació: Cabot.
Foment: Claret.
Estat: Ratés.
Hicenda: Soler y Matas.
Guerra: Targarona.
Marina: Gurri.
Ultramar: Elias y Carbonell.

Lo Sr. Rector de S. Joseph demanaba á sos parroquians que afluessin la bossa per fer una bona festa en obsequi á Pio IX. Prometia als contribuyents que si passats comptes, sobraba algun diner, se emplearian allavoras *cristianament* socorrent als pobres. Aixó vol dir que mes fá catolich afluir los cuartos per música y cera que per aixugar las llágrimas dels infelissos y desgraciats.

Si es cert que 'ls frares donaban Cada dia sopa als pobres,
Ells los bons talls se menjaban
Y la sopa eran las sobras.

En son últim magnífich discurs diu en Castellar entre otras cosas:

—Arriba l' últim debat del mensatge, aquell en que anem á jutjar los actes del govern, y 'l govern s' aixeca y diu: sabrán los senyors diputats que m' he mort.

¿De debó? Quan un home ha mort, lo primer que s' ocorre dir es: ¡Pobret! ¡tant bo qu' era! Aixís, amichs meus se posaren tristos de modo que reculliren los materials y deixaren de combátrer. Jo 'ls miraba y 'm sonreya tranquil é indiferent. Y afirmo en conciencia que no soch cruel. No 'm semblo al César romá,

que passejantse per un camp de mortandat ahont habia sigut vencedor, esclamaba: ¡quina bona olor fá la carn morta del enemich! Millor me trobaba en la situació d' aquell devot que va anar á sentir un sermó de passió la nit del dijous sant. La iglesia era un mar de llágrimas, la seva atmósfera una tempesta de plors. Y l'heroe del meu cuento permaneceix seré en mitj de la general desolació. Un altre devot que ho notá vá dirli: — Vosté té unas entranyas de pedra. ¿No 'l conmuo la mort de nostre senyor Jesuchrist?— No, perque estich en lo secret.—¿En quin secret?— En lo secret de que passat demá ressucitará...

Las cartas de Madrit diuhen que 'l rey 's nega á admetrer las dimisions dels ministros fundantse en que no compren com se presentan tals renunciaciones despues de la última votació de las corts tant favorable al govern.

Los ministros deuran haberli dit á don Amadeo:

—¡*Ahi verá S. M.*

¿Que ha estat aixó d' en Solis, ajudant del duch de Montpensier?

Diuhen que van dictar auto de presó contra ell y que per eix motiu va haber de fugir al estranjer. Altres diuhen que s' ha presentat.

Afegeix un periódich que aquet auto de presó té algun punt de contacte ab la causa que se segueix sobre la mort d' en Prim.

Et Deus dixit: fiat lux!

Et lux facta fuit.

Aixó encara que siga en llatinum tots ho deuhen entender.

Quatre votaciones han sigut precisas perquè 's votés la ley de quintas.

En las tres primeras, gracias á haberse retirat las minorias, los de la situació 's trobaban ab que no eran prou número y la ley no 's podia votar.

Al últim varen ser prous y la ley ha pogut arribar á ser tal.

Per venjarse del desaire que las minorias daban á la majória, aquesta va abandoná 'l saló al pendrer la paraula en Castellar. Avans los punts estaban be en la roba. Are ho estan en la roba y en las corts. En Castellar al veurer que 'ls progressistas no se 'l volian escoltar debia tenir un disgust tant gros com si li haggessen dit que 'l govern no tornaba á pujar.

*Si el sabio reprueba, malo
si el necio aplaude, peor.*

Felix Pyat de qui 's deya que habia arribat á Suissa ahont habia sigut fet presoner, se troba bo y libre en Londres, á qual ciutat pogué arribar valentse de un passaport que li va proporcionar un oficial bávaro,

Mr. Thiers, lo aucell ha volat. La policia que vosté té es poch esparvillada. Preparis, que ja n' hi donará de mal temps Mr. Pyat.

¡Ja ho veuhen quina lámia 'ls donem mes bonica!

Ja estem tips de dilsho que 'ls pagarem ab usura. Vostes comprin la *Campana*, vostes dispensinli la seva protecció, que ja veuran com de nosaltres no se 'n podrán queixar.

No hi volem guanyar res, no 'ns guia cap mira lucrativa: la idea es fer un periódich ben popular perque arribi la propaganda á tot arreu. Creyem haber lograt fer de la *Campana* un dels periódichs mes populars y mes baratos d' Espanya. Habent lograt aixó, ja estem contents.

Lo nostre corresponsal de Girona 'ns fa saber que las lluminarias de la inmortal ciutat, ab motiu de las festas del papa, foren espléndidas. En la casa d' un fulano, católich ardent, que viu en una casa que va comprar y que perteneixia al clero, los llums diu que desllumbraban al públich. Aquet deu trobar que no s' hi está tant malament en las casas dels capellans. ¡No n' hi ha poca de hipocresía en aquet mon! De segur que 'ls capellaus s' hau-

rian estimat mes que 'n lloch de fer illuminacions 'ls hagués tornat la casa.

Lo primer ministeri de Amadeu, ha durat uns sis mesets.

Ára veurem quan duraran los altres ministeris.

—Diguim, senyó Pere, ¿vosté també va fer lluminarias?

—¡Jo! No, noy, no; jo no soch res.

—Vosté no es res.. ¿Donchs qu' es progressista?

En lo concert que 'ls coros d' en Clavé varen donar lo diumenje al dematí hi hagué una concurrencia numerosíssima.

Los concerts d' en Clavé encara agradan. ¿Ho sent don Bernat? Home, ¿qué fa don Bernat? ¿Qué no suspen á n' en Clavé de director dels coros?

Aixís van las cosas. Los diputats provincials volian que 'n Sagasta tregués á don Bernat y l' altre ho ha fet tant be que ha tret als diputats.

Homens, vostés no ho han entés, un' altra vegada li han de demanar que declari á don Bernat gobernador perpétuo de Barcelona. Potser allavoras 'l treurá.

Lo periódich d' arts *El Correo de Teatros* defensa l' arrós qu' es un gust. Mentres va tenir entrada y silló en los *Bufos* aquets varen ser bons, are que no n' hi té los *Bufos* son dolents. ¿Y d' aixó 'n diuhen un periódich defensor del art? Aixó es defensar l' arrós. Que un periódich defensi sas ideas, sigan las que 's vulgan, ho trobem bé; pero que la bondat de las obras dramáticas y musical depengui d' una entrada y un silló ho trobem molt petit, molt raquílich y molt mesquí.

Recomanem al públich la vista panorámica dels

INCENDIS DE PARIS

que lo nostre editor ha posat á la venta. Es una vista curiosíssima ab la qual los que la adquiereixin se farán cárrech de quins edificis han sigut incendiats y quins s' han salvat de las llamaradas. Comprinla, que no 'ls doldrá lo que 'ls costi.

Forma una lámia marca major, bon paper, ab la seba corresponent explicació al peu y val sols ¡UN RAL!

Hem posat á la venta la primera obra de 'n Pitarra, la mes aplaudida de totas, *La esquella de la Torratxa*. Conté 20 páginas casi foleo á dos columnas, una lámia y val sols UN RAL. Tothom que 'n vulgui que 'n demani.

Solució á la xarada del número passat

No la porta, que li raca
al teu abi la CA-SA-CA.

Un que la sab molt llarga.

XARADA.

Lo qui vá curt de dinés
no voldrá está en *prima* y dos
perque sempre que si troba
en sa casa té rahons.
La *tercera* es ma beguda
quan vaig al Café Español.
Ab *prima* y *cuarta* aconsolo,
quan plora, lo méu fiol,
deixant á part, quan n' hi dono
per jugá ab altres xicots.
Per riure y per passá 'l temps
sols serveix, lector, mon *tot*
y segons com un las pren
l' hi portan moltas cuestions.

La solució, per suposat, dissapte.

Barcelona. Imp. de la V. é H. de Gaspar.

I. LOPEZ, editor.



PLAZA DE ORIENTE

NADIE PASE SIN PERMISO DEL PORTERO

CORREO DE ESPAÑA

DE MADRID A FLORENCIA

BERLIN

Segons los unionistas la cosa... MARCA.